Musikprogram.

Skyldig — Ikke Skyldig.

1. Akt.

R. Berger: Ce que femme veut, Valse.
Engstrøm: Hurry on, Intermezzo.
J. Rico: I'ai tant pleuré, Valse.
Schneider: Alice Roosevelt-Gavotte.
Cipollone: Réve d'une ange.

2. Akt.

Godefroy: Immergrün, Gavotte.
Per Lasson: Ungt Blod.
— Visne Blade.

3. Akt.

Per Lasson: Visne Blade.
L. Clausen: Gavotte galante.
R. Nagel: Die Trennung.
Edv. Grieg: Hjertesaar.
R. Schumann: Hvorfor? Melodi.
E. Gillet: Bristede Hjerter.

Afdelinger.

1) Festen hos Girardin
2) Margot, hans Hustru
3) Lægen
4) Hans tavse Tilbedelse
5) Veksellererens Raad
6) I Haven
7) »Spekulerer i Para-Aktier!«
8) Paa Rejse
9) Et Møde i det Fremmede
10) Natcaféens Dronning
11) Skæbnens Vilje
12) En Præsentation
13) Elleskudt
14) Flirt
15) Paa Køretur
16) Irma følger Jules til det Fremmede
17) Et Brev fra Gerard
18) »Jeg elsker Dem«
19) Ulykkelig Kærlighed
20) Den ensomme
21) Jules' dristige Spil
22) I Spilleklubben
23) Den høje Indsats
24) Alt tabt!
25) Ruineret
26) »Hvad skal jeg gøre«
27) I Natten
28) Borte fra Byens Larm
29) Hos Ponsard
30) »De er en Blodhund!«
31) Et Skænderi
32) En uvelkommen Gæst
33) Tjeneren lytter
34) Kniven og Lommetørklædet
35) Skæbnesvangre Sekunder
36) Nye Udveje? —
37) Hjem
38) Næste Morgen
39) Et Drab?
40) Katastrofen hos Ponsard
41) Girardins Arrestation
42) »Jeg er uskyldig!«
43) I Ulvens Kløer
44) Uforstaaelige Tidender
45) I Cellen
46) »Det var Dr. Gerard, der fik mig til at spille«
47) Skæbnens Finger
48) Hvorledes det gik til
49) »Tilstaa'«
50) »Jeg har ikke myrdet Ponsard«
51) Forfærdelige Timer
52) Den brutale Kommissær
53) I Nattens Mørke
54) Sejgpineriets System
55) Et Opgør
56) Hans Tilstaaelse
57) Hypnose
58) »Ja det var mig!«
59) Wolffs Triumf
60) Et Møde
61) Grusomheder
62) Hans Nerver taaler intet
63) Raseri
64) »Bort med ham til Sindssygehospitalet«
65) Margots Sorg
66) Paa Hospitalet
67) Blandt de Gale
68) Doktorens Raad
69) Hans Tilbud
70) Operationen
71) I Spænding
72) Den gamle Nøgle
73) Mordsagen opklares
74) En Tilstaaelse paany
75) Frelst, men — —
76) Mødet
77) Paa Dødslejet
78) »Margot, jeg var dig ikke værdig«
79) Finis
80) Solens Børn og Skyggen

I Hovedrollerne:

Ponsard. Veksellerer	Lindgren
Jules Girardin, en ung Finansmand	H. Florentz
Doktor Gerard	H. Knudsen
Margot, Gerardins Hustru	Luzzy Werren
Irma, en Kokette	Anna Müller
Wolff, Politikommissær	Oscar Nielsen

Skyldig — Ikke Skyldig.

Ved et Selskab hos den unge Finansmand Jules Girardin stifter vi Bekendtskab med denne og hans Hustru Margot, i hvem den berømte Sindssygelæge Gerard er dødeligt forelsket. Men haabløst! Thi den unge Kvinde er sin Mand absolut tro. Vi præsenteres endvidere for Veksellereren Ponsard, en snedig Finansmand, der tildels synes at have Girardin i sine Kløer, idet han har fristet ham til at deltage i nogle tvivlsomme Minespekulationer. —

Da Girardin rejser til Udlandet, vil Skæbnen, at han her træffer den forføreriske Kokette Irma, i hvem han bliver saa stærkt charmeret, at hun følger ham til hans Hjemland, som hans hemmelige Elskende. En Nat i en Spilleklub ser Doktor Girardin sammen med Koketten, og hans Hjerte gribes af Bitterhed ved at se den Mand, i hvis Hustru han er forelsket, saa groft forsynde sig mod den Trofasthed, der præger hele Margots Karakter. Han spiller med Girardin, og denne, der er oprømt og overmodig, taber store Summer til Doktor Gerard. Til Slut sætter han næsten alt paa eet Kort og taber. — Situationens Alvor gaar med eet op for ham, og han forlader som i en Halvdøs Spillesalen og kommer først ret til sig selv ude paa Gaden. Hans første Tanke er: »Ponsard, Vekselereren, der saa ofte har hjulpet mig, maa ogsaa denne Gang forstrække mig. —

Han gaar til denne Mand, men Ponsard sværger højt og helligt, at han ikke mere kan træde til. En heftig Ordstrid opstaar mellem de to Mænd; Ponsards Tjener overværer gennem Nøglehullet i Døren en Del af denne Episode og ser, at Gerardin griber fat i Ponsard. — Noget efter forlader Girardin Huset. Han har i Ophidselse glemt sit Lommetørklæde oppe hos Veksellereren, og har ligeledes ladet en

Lommekniv, som han tabte, da han tog Lommetørklædet op, forblive deroppe. Lidet aner han, hvad disse Smaating senere skal udrette mod ham.

I lang Tid flakker han om i Storbyens Udkanter, til han omsider vakler hjem ...

Næste Morgen finder Portneren og Ponsards Tjener Vekselleren død med overskaaren Pulsaare; Værelsets uordentlige Tilstand kunde formode, at et Drab havde f Sted. Tjeneren erindrer sig Girardins Besøg, og de Ting synes at bekræfte Antagelsen: Girardin maa væ Ponsards Morder! Den brutale Kommissionær Wolff faa Sagen i sin Haand og arresterer Girardin.

Wolff har et System af Sejgpineri for at faa sine Arrestanter til at tilstaa, og en vild Kamp begynder nu mellem Dommer og Arrestant. Wolff bruger alle Midler. Han river Girardin op om Natten, og konfronterer ham med Ponsards Lig o. s. v., o. s. v. Men Girardin nægter dog endnu —

Doktor Gerard trøster den ulykkelige Margot, der er ganske nedbøjet, men hun viser ham koldt bort; thi i sin Celle har Girardin betroet sin Hustru, at det var Doktoren, der fik ham til at spille hin Aften og saaledes indirekte er Skyld i hele hans Ulykke. Hvad Irma angaar, da har Koketten faaet Tilhold om at forlade Landet, og Doktoren er for finfølende til at fortælle Margot om denne Kvindes Historie ...!

Omsider er Girardins Nervesystem i den Grad oprevet, at det lykkes Wolff at faa ham til at tilstaa en Forbrydelse, som han aldrig har begaaet. Wolff triumferer; men da han en Dag besøger sit Offer i Cellen for at nyde hans Kval og yderligere søge at presse flere Oplysninger fra ham, gribes den halvgale Mand af et Raserianfald, og under hysterisk Latter overfalder han sin Dommer. Betjentene iler til, og Wolff beordrer Fangen bragt til Sindssygehospitalet.

Netop paa dette Tidspunkt bliver hele »Mordsagen« opklaret. Ponsards gamle Tjener finder i et skjult Gemme i Gulvet under Ponsards Skrivebord et Skrin, hvori findes en Del Papirer, bl. a. et saalydende Dokument: »Jeg lider af en smertefuld Hjertesygdom, der foraarsager mig store Kvaler. Næste Gang føler jeg, at jeg ikke vil have Kraft til at udholde det, og da vil jeg gøre Ende paa mit Liv ...« Sagen er saaledes opklaret, og Girardin fuldstændig uskyldig — —

Doktor Gerard, der stedse elsker Margot med en ridderlig Kærlighed, foreslaar hende at søge at frelse Jules Girardins Liv ved at foretage en dristig Hjerneoperation, og Margot gaar ind paa Planen. — Den stakkels Sindssyge kender ende ikke mere ...

Medens Operationen foregaar, finder Margot en Breve fra Irma til Jules. Det falder som Skæl fra hendes Øjne — — hele hendes Liv har indtil nu været et Bedrag;

hun har været et Offer, der har maattet lide under sin Mands kølige Adfærd fra hin Dag, da han traf Irma ...

Operationen er fuldendt, og Margot iler til Hospitalet. Her faar hun at vide, at Jules kun kan leve en Time endnu. Han er ved sin Forstands fulde Brug ...

Og Jules Girardin siger til sin Hustru og til Doktor Gerard, der staar ved hans Dødsseng: »Margot! Jeg har sveget Dig, Men Skæbnen har straffet mig haardt. Her staar den Mand, om dit ædle Herte har fortjent!« Han peger paa Gerard. Døden lukker hans trætte Øjne til

Og Doktor Gerard griber stille Margots skælvende Haand.